

— arba pačiam priimti galutinį sprendimą, patenkinant ieškovo reikalavimus pirmojoje instancijoje ir panaikinti skundžiamą sprendimą⁽¹⁾;

— priteisti iš Europos Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantas, pagrįsdamas apeliacinį skundą, pateikia penkis pagrindus:

Pirmuoju pagrindu apeliantas tvirtina, kad Bendrasis Teismas nepaisė savo pareigos motyvuoti, kadangi nusprendė, pirma, kad ieškovas neturėjo intereso pareikšti ieškinio dėl skundžiamo sprendimo, nes nebuvo pagal Belgijos teisę galiojančio leidimo ir, antra, jo ieškinys nebuvo pagrįstas galiojančio leidimo egzistavimu. Tokie motyvai buvo priešaringi, nes Bendrasis Teismas tuo pačiu metu negalėjo daryti išvados, kad nebuvo intereso pareikšti ieškinį, nes nebuvo galiojančio leidimo, ir kad toks leidimas nebuvo svarbus sprendžiant, ar ieškinys priimtinas.

Antruoju pagrindu apeliantas tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškreipė jam pateiktus faktus neatsižvelgdamas į Belgijos teisės aktų, susijusių su koordinavimo centrais, sistemą, klaidingai aiškindamas 1982 m. gruodžio 30 d. Karaliaus dekretą Nr. 187, susijusį su koordinavimo centrų sukūrimu⁽²⁾, iškreipdamas jo apimtį ir nepaisydamas Belgijos teisės šaltinių hierarchijos. Aptariamas Karaliaus dekretas iš tiesų yra specialiųjų įgaliojimų dekretas, kuris Belgijos teisėje turi tą pačią teisinę galią, kaip ir įstatymas ir jis vis dar taikomas ieškovui, kuri dėl to gauna leidimą dešimties metų laikotarpiui.

Trečiuoju pagrindu ieškovas nurodo, kad Bendrasis Teismas pažeidė *res judicata* principą, susijusį su 2006 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo Sprendimu *Belgija ir Forum 187 prieš Komisiją* (C-182/03 ir C-217/03), nes nusprendė, kad skundžiamo sprendimo panaikinimo šiuo sprendimu poveikis buvo tas, kad buvo draudžiama atnaujinti koordinavimo centrų leidimus nuo pranešimo apie skundžiamą sprendimą. Tačiau Teisingumo Teismo sprendimu skundžiamas sprendimas buvo panaikintas būtent dėl adekvataus pereinamojo laikotarpio nesuteikimo koordinavimo centrams, kurių prašymas atnaujinti leidimą buvo pateiktas būtent šio pranešimo dieną ar kurių leidimas baigėsi pranešimo apie skundžiamą sprendimą dieną ar šiek tiek vėliau.

Ketvirtuoju pagrindu apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas nepaisė sąvokos „interesas pareikšti ieškinį“, nes nusprendė, kad apelianto pareikštas ieškinys, jei būtų patenkintas, nebūtų

jam naudingas, kadangi šis teismas nebuvo tikras, jog Belgijos institucijos po 2005 m. gruodžio 31 d. išlaikytų apelianto koordinavimo centro statusą panaikinus skundžiamą sprendimą. Tačiau, pirma, Belgijos institucijos šiuo atveju neturi jokios diskrecijos, nes leidimas buvo suteiktas dešimčiai metų, jei įvykdyti Karaliaus dekretu Nr. 187 nustatyti kriterijai. Antra, Bendrasis Teismas pats skundžiamame sprendime konstatavo, kad Belgijos institucijos neatmetė galimybės apeliantui suteikti naudą iš aptariamos schemos po 2005 m. gruodžio 31 d. ir nusprendė jam netaikyti sankcijų, kol nebus priimtas galutinis sprendimas dėl jo ieškinio.

Penktuoju ir paskutiniu pagrindu apeliantas galiausiai tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nusprenddamas, jog pereinamojo laikotarpio priemonė negali galioti atgal. Iš tiesų neretai pereinamasis laikotarpis prasideda anksčiau, ypač mokesčių srityje.

⁽¹⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Komisijos sprendimas dėl valstybės pagalbos, kurią Belgija suteikė Belgijoje įsteigtiems koordinavimo centrams, iš dalies keičiantis Sprendimą 2003/757/EB (OL L 90, 2008, p. 7).

⁽²⁾ 1983 m. sausio 13 d. *Moniteur belge*, p. 502.

2010 m. gegužės 27 d. Bundesfinanzhof (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Döhler Neuenkirchen GmbH prieš Hauptzollamt Oldenburg*

(Byla C-262/10)

(2010/C 246/29)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesfinanzhof (Vokietija)

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: *Döhler Neuenkirchen GmbH*

Atsakovė: *Hauptzollamt Oldenburg*

Prejudiciniai klausimai

Ar 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą⁽¹⁾, 204 straipsnio 1 dalies a punktą reikia aiškinti kaip apimančių tokių prievolių, kurios turi būti įvykdytos tik užbaigus atitinkamą muitinės procedūrą, neįvykdymą, kai pagal laikinojo įvežimo perdirbti procedūrą po sąlyginio dalies laiku reeksportuotų importuotų prekių neapmokestinimo procedūros nesilaikoma prievolės, suėjus procedūros užbaigimo terminui, per 30 dienų prižiūrinčiai įstaigai pateikti muitinės formalumų užbaigimo dokumentą, atsiranda skola muitinei, skaičiuojama nuo visų importuotų prekių, kurių atžvilgu formalumai užbaigti, nes nesilaikoma 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92⁽²⁾ įgyvendinimo nuostatas, 859 straipsnio 9 punkte, pakeistame 2001 m. gegužės 4 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 993/2001⁽³⁾ 1 straipsnio 30 punkto b papunkčiu, nustatytų sąlygų?

⁽¹⁾ OL L 302, p. 1.

⁽²⁾ 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 2454/93, išdėstantis Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3).

⁽³⁾ 2001 m. gegužės 4 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 993/2001, iš dalies keičiantis Reglamentą (EEB) Nr. 2454/93, išdėstantį Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (OL L 141, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 11 t., p. 286).

2010 m. birželio 2 d. Hoge Raad der Nederlanden pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Residex Capital IV CV prieš Gemeente Rotterdam*

(Byla C-275/10)

(2010/C 246/30)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hoge Raad der Nederlanden

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Residex Capital IV CV

Atsakovė: Gemeente Rotterdam

Prejudicinis klausimas

Ar, remiantis 88 straipsnio 3 dalies (dabar — 108 straipsnio 3 dalis) paskutiniu sakiniu, tokiu atveju, kaip nagrinėjamas, kai

neteisėta pagalbos priemonė buvo įgyvendinta taip, kad dėl suteiktos garantijos paskolos gavėjas gavo iš paskolos davėjo paskolą, kuri normaliomis rinkos sąlygomis jam nebūtų buvusi suteikta, nacionaliniai teismai, vykdydami savo pareigą pašalinti šios neteisėtos pagalbos priemonės pasekmes, privalo arba bent jau turi teisę atšaukti garantiją, net jeigu tai kartu nereiškia remiantis šia garantija suteiktos paskolos atšaukimo?

2010 m. birželio 3 d. Handelsgericht Wien (Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Martin Luksan prieš Petrus van der Let*

(Byla C-277/10)

(2010/C 246/31)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Handelsgericht Wien

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovas: Martin Luksan

Atsakovas: Petrus van der Let

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Europos Sąjungos teisės nuostatos autorių teisių ir gretutinių teisių srityje, konkrečiai kalbant, Nuomos ir panaudos teisių direktyvos⁽¹⁾ 2 straipsnio 2, 5 ir 6 dalys, Palydovinio transliavimo ir kabelinio perdavimo direktyvos⁽²⁾ 1 straipsnio 5 dalis ir Autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos terminų direktyvos⁽³⁾ 2 straipsnio 1 dalis, siejant jas su Nuomos ir panaudos teisių direktyvos 4 straipsniu, Palydovinio transliavimo ir kabelinio perdavimo direktyvos 2 straipsniu ir Informacinės visuomenės direktyvos⁽⁴⁾ 2 ir 3 straipsniais bei jos 5 straipsnio 2 dalies b punktu, aiškintini ta prasme, kad tokios panaudojimo teisės, kaip antai atgaminimas, palydovinis transliavimas ir bet koks kitas viešas paskelbimas padarant kūrinių viešai prieinamą, teisiškai tiesiogiai (pirmine teise) priklauso kinematografinio arba audiovizualinio kūrinių pagrindiniam režisieriui arba kitiems valstybių narių įstatymų leidėjo nustatytiems filmo autoriams, o ne tiesiogiai (pirmine teise) ir išimtinai filmo prodiuseriui? Ar valstybių narių įstatymai, kuriais panaudojimo teisės įstatymu tiesiogiai (pirmine teise) priskiriamos tik filmo prodiuseriui, prieštarauja Europos Sąjungos teisei?